

u uobičajenom značenju kao *egzistirajuće*, neistinit je taj aksiom i ne treba se i ne može reći: »jer ne označava ništa od onoga što se općenito predicira.«

Također nije istinito ono što dodaje: »Nemoguće je, naime, da je supstancija iz supstancijâ koje u njoj aktualno postoje.« Sva- 5
ko složeno je aktualno supstancija, a sastoji se iz materije i forme koji su aktualno supstancije. Ne tiče se stvari, ako se pod tim podrazumijeva da ideja aktualno silazi u materiju da uspostavi ono složeno. Ona, naime, ne silazi, nego napreduje po stupnjevima, na onaj način na koji smo naučavali. 10

Poglavlje 14. cijelo je <usmjereno> protiv ideja, a na kraju kaže: »kao što neki kažu«, što je moguće da nije rečeno protiv Platona. Kaže, naime, na početku: »kažu da su odvojene <ideje> i istovremeno uspostavljaju <njihovu> vrstu iz roda i razlika«; toga kod Platona nigdje nema. Stoga se ništa ne brinem za one besmislice koje su iz toga i tamo i u 15. poglavlju izvedene. 15

Ali u 16. poglavlju <kaže>: »No oni koji govore da postoje ideje, s jedne strane doista ispravno kažu odvajajući ih, budući da su uistinu supstancije, s druge strane uistinu ne <kažu> ispravno, jer kažu da je ideja jedna o mnogima.« Obrazlaže: »Uzrok je 20
tome, jer ne mogu pokazati da postoje takve nepropadljive supstancije mimo pojedinačnih i osjetilnih.« To je potpuno neistinito; njih smatraju istinskim bićima, ove ne-bićima, one istinskim supstancijama, ove sjenama supstancija, one vječnima, jedno- 25
stavnima, ove propadljivima, složenima. Kako, dakle, ne mogu pokazati druge mimo tih osjetilnih?

To što pak kaže: »Čine, dakle, da su vrstom iste s propadljivima.«; koja bi tako velika besmislica zato slijedila, ako se kaže da